

zullen nemen tot een Verlosser. Op hen is eigenlijk niets aan te merken. Hun gedrag is onberispelijk. Hun hart is, o, zoo goed. Aan milddadigheid en liefde ontbreekt het hun niet. Waartoe zou hun al dat spreken van zonde dan dienen? Jezus is gekomen om te roepen niet rechtvaardigen, maar zondaren tot bekeering, en zij hooren onder die zondaren niet. Waarom zouden ze zich dan bekeeren?

Op deze wijze nu geven deze lieden van „het gezond verstand” zich rekenschap van het menschelijk leven. Dat de wereld zoo meevalt is natuurlijk, want de goede, brave lieden geven den toon aan, vormen de meerderheid, en treden overal op den voorgrond. Dat er nog zooveel gespuis onder de goeden doorloopt, is niets dan de slechtheid der slechten, waarvoor de brave lieden niet aansprakelijk zijn, en dat er telkens weer „dweepers” en „fijnen” opkomen is een soort krankzinnigheid, die evenmin tegen de deugdelijkheid van ons menschelijk geslacht getuigt. Alleen is het volkomen natuurlijk, dat de kerk, zoodra die „fijnen” er de overhand in verkrijgen, wel *moet* tegenvallen. Of wat wordt zulk een kerk anders dan een soort krankzinnigenhuis van makke gekken?

Aan het gezegde moet intusschen nog iets toegevoegd. Ook onder deze lieden der wereld toch zijn niet allen één van zin en gelijk van levenstoon. Ook onder hen zijn soorten. Ons bestek verbiedt al deze onderscheiden groepen hier tot in bijzonderheden te teekenen. Genoeg zij het daarom er op te wijzen, hoe de brave landbouwer, de stille burger rentenier, de adellijke *jeunesse dorée*, de kamergeleerde, de artiste, de jager en koffiehuis-klant, de werkman en de kaailooper, de vrouw en de man, de jongeling en het meisje, ten deze verschillen. Schier elk van deze maatschappelijke groepen teert daarom op een eigen soort zedelijkheidsbegrippen. In wat de één erg slecht, ruw gemeen of hoogst onfatsoenlijk zou keuren, vindt de ander niets in. Op de handelsbeurs heeft men een heel andere consciëntie dan op de boerenhoeve. In een jong meisje zou men erg onzedelijk vinden, wat men in een jong man noemt het „leven genieten.” Tot zelfs in den vorm des levens, in de taal die men gebruikt, en in den toon van het gesprek verschilt schier elk dier groepen. Vloeken en tieren acht de een natuurlijk, terwijl in menig deftig gezin nooit een onvertogen woord over de lippen komt. En zoo loopt op elk punt de fijnheid van het zedelijk gevoel onder alle deze groepen, en in die groepen onder de gezinnen, en in die gezinnen onder de personen, zeer in het ooglopend uiteen. Maar al dit verschil is slechts een verschil in graad, geen verschil van levensopvatting. De een ziet meer, de ander minder door de vingers. Bij den één kan er meer, bij den ander weer minder door. Maar de hoofdzak is en blijft, dat men in alle deze groepen, zichzelf en zijns gelijken rekent